

Sygn. akt I ZZ 2/22

UCHWAŁA

Dnia 14 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Kala

Ławnik SN Agata Pawlak

Protokolant st. inspektor sądowy Łukasz Kaczmarek

po rozpoznaniu, na posiedzeniu jawnym, w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej, w dniu 14 września 2022 r., przy udziale obrońcy adw. R. B., wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych z dnia 19 grudnia 2019 r., sygn. akt RDSP [...], o zawieszenie w czynnościach służbowych **sędziego Sądu Okręgowego w W. – A. B.-C.** i obniżenie wysokości jej wynagrodzenia na czas trwania zawieszenia, na podstawie art. 129 § 1 i § 3 a contrario ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jednolity Dz.U. z 2020 r., poz. 2072 ze zm.) - dalej powoływana jako u.s.p.,

uchwalił:

nie uwzględnić wniosku o zawieszenie w czynnościach służbowych sędziego Sądu Okręgowego w W.- A. B.-C. i obniżenie wysokości jej wynagrodzenia.

UZASADNIENIE

Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych postanowieniem z dnia 6 grudnia 2019 r., sygn. akt RDSP [...], wszczął postępowanie dyscyplinarne wobec A. B.- C.- sędziego Sądu Okręgowego w W. (pkt I), zarzucając jej popełnienie przewinień dyscyplinarnych z art. 107 § 1 u.s.p. (pkt II), polegających na uchybieniu godności urzędu w ten sposób, że:

1. w dniu 30 sierpnia 2019 r. w W. podczas rozprawy odwoławczej, jako przewodnicząca składu orzekającego, w sprawie Sądu Okręgowego w W., prowadzonej pod sygn. akt X Ka [...], po odroczeniu rozprawy, pomijając naradę składu orzekającego, zaprezentowała swój osobisty pogląd w zakresie istnienia dodatkowych podstaw do odroczenia rozprawy i publicznie zakwestionowała skład orzekający, powołany zgodnie z obowiązującymi przepisami do rozpoznania tej sprawy, przez podważenie niezawisłości i niezależności członka składu orzekającego sędziego P. W. R., negując jego tytuł do uczestnictwa w tym składzie, co stanowiło naruszenie przepisu art. 89 § 1 u.s.p., po czym wydała dyspozycje podważające niezawisłe wykonywanie przez niego czynności orzeczniczych gwarantowanych przepisem art. 178 ust. 1 Konstytucji RP, poprzez zarządzenie zwrócenia się do wszystkich sędziów orzekających w X Wydziale Karnym Odwoławczym o opinie w zakresie skierowania do Ministra Sprawiedliwości wniosku o odwołanie tego sędziego, a także sędziego M. L., z delegacji do Sądu Okręgowego w W. oraz dyspozycje w zakresie podjęcia dalszych czynności służbowych w tym celu, uniemożliwiając tym samym sędziemu P. W. R. uczestnictwo w rozpoznaniu tej sprawy, co stanowiło bezprawną, sprzeczną z przepisami art. 47a § 1 i 47b § 1 u.s.p. ingerencję w skład orzekający powołany do rozpoznania sprawy;
2. w dniu 16 września 2019 r. jako funkcjonariusz publiczny - przewodniczący składu orzekającego, w sprawie Sądu Okręgowego w W., prowadzonej pod sygn. akt X Ka [...], przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, że podczas trwania przerwy w rozprawie odwoławczej, bezprawnie i z pominięciem pozostałych członków tego składu tj. sędziego referenta Mariusza Jackowskiego oraz członka składu sędziego P. W. R., wydała postanowienie o zwróceniu się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z pytaniami prejudycjalnymi, po czym z tego powodu zawiesiła postępowanie w sprawie, dokonując tym samym sprzecznnej z przepisami art. 47a § 1 i 47b § 1 u.s.p. ingerencji w skład orzekający, powołany do rozpoznania na rozprawie tej sprawy, działając jednocześnie na szkodę

interesu publicznego, wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości;

3. w dniu 10 października 2019 r. jako funkcjonariusz publiczny - przewodniczący składu orzekającego, w sprawie Sądu Okręgowego w W., prowadzonej pod sygn. akt X Ka [...], przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, że dzień przed terminem rozprawy odwoławczej wyznaczonej na 11 października 2019 r., wydała bezprawnie i z pominięciem pozostałych członków tego składu tj. sędziego referenta M. J. oraz członka składu sędziego P. W. R., postanowienie o zwróceniu się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z pytaniami prejudycjalnymi, po czym z tego powodu zawiesiła postępowanie w sprawie, dokonując tym samym sprzecznej z przepisami art. 47a § 1 i 47b § 1 u.s.p. ingerencji w skład orzekający, powołany do rozpoznania na rozprawie tej sprawy, działając jednocześnie na szkodę interesu publicznego, wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości;
4. w dniu 23 września 2019 r. jako funkcjonariusz publiczny - członek składu orzekającego w sprawie Sądu Okręgowego w W., prowadzonej pod sygn. akt X Ka [...], przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, że dzień przed terminem rozprawy odwoławczej wyznaczonej na 24 września 2019 r., wydała bezprawnie i z pominięciem pozostałych członków tego składu tj. przewodniczącego składu i jednocześnie sędziego referenta G. M. oraz członka składu sędziego P. W. R. postanowienie o zwróceniu się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z pytaniami prejudycjalnymi, dokonując tym samym sprzecznej z przepisami art. 47a § 1 i 47b § 1 u.s.p. ingerencji w skład orzekający, powołany do rozpoznania na rozprawie tej sprawy, działając jednocześnie na szkodę interesu publicznego, wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości;
5. w okresie od 3 do 25 września 2019 r. w W., udzieliła wywiadów w środkach masowego przekazu, w tym dla telewizji, prasy i portali internetowych, w których podważyła status sędziego P. W. R. oraz sędziego M. L. i ich uprawnienia do pełnienia urzędu sędziego, a także ich niezawisłość i

niezależność, a nadto zakwestionowała sposób realizacji kompetencji przez wiceprezesa Sądu Okręgowego w W., kierując w tym zakresie swoje wystąpienie do Ministra Sprawiedliwości, czym naruszyła art. 89 § 1 u.s.p., ponadto wyraziła publicznie poglądy na temat toczących się spraw, w których była jednym z członków składu orzekającego, naruszając wynikający z art. 82 u.s.p. obowiązek postępowania zgodnie ze ślubowaniem sędziowskim, w tym w szczególności strzeżenia powagi stanowiska sędziego i kierowania się zasadami godności i uczciwości w służbie i poza nią, to jest zachowania naruszającego zasady etyki zawodowej określone w § 2, 4, 13 i 16 Zbioru zasad etyki zawodowej sędziów, będącego załącznikiem do uchwały Nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 stycznia 2017 r.

W związku z wszczętym przeciwko SSO A. B.-C. postępowaniem dyscyplinarnym, Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych, pismem z 18 grudnia 2019 r., sygn. akt RDSP [...], które wpłynęło do Sądu Najwyższego w dniu 19 grudnia 2019 r., na podstawie art. 129 § 1 i 3 u.s.p. wniósł o zawieszenie w czynnościach służbowych obwinionej oraz obniżenie wysokości przysługującego jej wynagrodzenia na czas trwania tego zawieszenia.

W odpowiedzi na powyższe obrońca obwinionej - adw. R. B., pismem z dnia 13 stycznia 2020 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego), wniósł o zarządzenie odmowy przyjęcia wniosku o zawieszenie w czynnościach służbowych SSO A. B.-C.. Wskazał, iż wniosek ten nie został złożony przez uprawnionego oskarżyciela lub inny uprawniony podmiot, wskutek czego nie może wywołać skutków w postaci uruchomienia wnioskowanej przez Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych czynności procesowej. W ocenie obrońcy Autor wniosku nie został wybrany na stanowisko Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych w sposób zgodny z obowiązującymi w tym zakresie przepisami ustawowymi. Także podniósł, iż nawet przy odmiennym przyjęciu, sędzia P. S. nie jest on rzecznikiem właściwym do prowadzenia postępowania dyscyplinarnego przeciwko SSO A. B.-C., gdyż obwiniona nie jest prezesem ani też wiceprezesem tego sądu. Obrońca obwinionej wskazał nadto, iż Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów

Sądów Powszechnych winien zostać wyłączony od udziału w sprawie w oparciu o przepisy art. 41 § 1 k.p.k. i art. 42 §1 k.p.k. w zw. z art. 47 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. z uwagi na istnienie okoliczności wywołującej uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w sprawie. obrońca obwinionej zaznaczył jednocześnie, iż dwukrotnie składał wnioski o wyłączenie sędziego P. S. od udziału w czynnościach wyjaśniających (pisma z dnia 13 listopada 2019 r. oraz z dnia 30 grudnia 2019 r.), a następnie od udziału w czynnościach postępowania dyscyplinarnego oraz przekazanie sprawy właściwemu rzeczowo Rzecznikowi Dyscyplinarnemu (pismo z dnia 30 grudnia 2019 r.).

W odrębnym piśmie procesowym wniesionym w tym samym dniu, wniósł o załączenie do akt postępowania dyscyplinarnego stenogramów nagrań z przesłuchań świadków.

Pismem z dnia 29 stycznia 2020 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego) obrońca obwinionej SSO A. B.-C., wniósł o przekazanie wniosku o zawieszenie jej w czynnościach służbowych sędziego do rozpoznania Izbie Karnej Sądu Najwyższego, a po przekazaniu - zarządzenie odmowy jego przyjęcia bądź jego nieuwzględnienie.

Pismem złożonym na rozprawie w dniu 3 lutego 2020 r., w sprawie o sygn. akt I DSS 5/19 (poprzednia sygnatura niniejszej sprawy,) obrońca obwinionej zasygnalizował konieczność zawieszenia postępowania bądź odroczenia terminu posiedzenia do czasu rozstrzygnięcia sprawy zawisłej przed Trybunałem Konstytucyjnym o sygn. akt Kpt 1/19.

Na posiedzeniu w dniu 3 lutego 2020 r., Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego postanowiła:

1. nie uwzględnić wniosku o przekazanie wniosku o zawieszenie SSO A. B.-C. w pełnieniu obowiązków służbowych Izbie Karnej Sądu Najwyższego;
2. nie uwzględnić wniosku o odmowę przyjęcia wniosku lub umorzenie postępowania w przedmiocie wniosku o zawieszenie SSO A. B.-C. w pełnieniu obowiązków służbowych;
3. przekazać wniosek o wyłączenie od udziału w sprawie Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych sędziego P. S. celem

rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa i w tym celu posiedzenie odroczyć z terminem z urzędu.

Krajowa Rada Sądownictwa z dnia 12 marca 2020 r., nr [...], umorzyła postępowanie jako bezprzedmiotowe. W uzasadnieniu tej uchwały wskazano, iż przepisy prawa nie przyznały Krajowej Radzie Sądownictwa kompetencji do rozpoznania wniosku o wyłączenie Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych od udziału w rozpoznaniu sprawy.

Zarządzeniem z 1 grudnia 2021 r., sygn. akt I DO 2/21 (nowa sygnatura akt tej sprawy), zwrócono się do stron (uczestników) postępowania o przedstawienie stanowiska co do możliwości procedowania w sprawie przez Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego.

Pismem z dnia 20 grudnia 2021 r., które wpłynęło do Sądu Najwyższego w dniu 28 grudnia 2021 r., obrońca obwinionej wskazał, iż brak jest możliwości procedowania w sprawie przez jakikolwiek skład Izby Dyscyplinarnej. Jednocześnie wniósł o przekazanie sprawy do rozpoznania przez Izbę Karną Sądu Najwyższego.

Pismem z dnia 10 stycznia 2022 r., Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej zasygnalizował istniejącą lukę w prawie Ministrowi Sprawiedliwości, zwracając się z prośbą o wdrożenie procedury określonej w art. 6 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym.

Zarządzeniem nr 9/2022 Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Odpowiedzialności Zawodowej z dnia 15 lipca 2022 r., niniejszą sprawę prowadzoną dotychczas pod sygn. akt I DO 2/21 zakreślono w repertorium I DO, a następnie wpisano w repertorium I ZZ zgodnie z kolejnością wpływu.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

W dniu 15 lipca 2021 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej ogłosił wyrok w sprawie C-791/19 Komisja Europejska przeciwko Polsce (system odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów). W wyroku tym orzeczono, że Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE między innymi nie zapewniając niezależności i bezstronności Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, do której właściwości należy kontrola decyzji wydanych w postępowaniach dyscyplinarnych prowadzonych wobec sędziów.

Natomiast w wyroku z dnia 22 lipca 2021 r., wydanym w sprawie Reczkowicz przeciwko Polsce (skarga nr 43447/19), Europejski Trybunał Praw Człowieka stwierdził naruszenie art. 6 ust. 1 EKPCz w związku z rozpoznaniem przez Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego kasacji obwinionej adwokat Joanny Reczkowicz wniesionej od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury, gdyż, cyt. „Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego, która rozpoznawała sprawę skarżącą, nie była sądem ustanowionym ustawą”.

W dniu 9 czerwca 2022 r. została uchwalona ustawa o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw, zam. Dz. U. z dnia 14 czerwca 2022 r., poz. 1259, która weszła w życie w dniu 15 lipca 2022 r. Z dniem wejścia w życie tej ustawy zniesiono Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego, a utworzono Izbę Odpowiedzialności Zawodowej. W myśl art. 8 ust. 2 powołanej ustawy sprawy wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia jej w życie należące do Izby Dyscyplinarnej przejmuje i prowadzi Izba Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego (por. też uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2022 r., sygn. akt II ZZ 2/22). Także tą ustawą znowelizowano u.s.p. Między innymi do art.107 u.s.p. dodano paragraf trzeci ustanawiając tym samym kontratyp dyscyplinarny, czyli ujęte w nim okoliczności wyłączają bezprawność dyscyplinarną. W literaturze wskazuje się, że przewinieniem dyscyplinarnym jest wyłącznie: a) czyn, b) dyscyplinarnie bezprawny, czyli w przypadku sędziów naruszający obowiązki służbowe wynikające z przepisów różnej rangi, bądź godzący w godność urzędu sędziego, c) wpływający ujemnie, w stopniu większym niż znikomy na dobra chronione przepisem art. 107 u.s.p., d) zawiniony (por. np. W. Kozielowicz, Odpowiedzialność dyscyplinarna sędziów, prokuratorów, adwokatów, radców prawnych i notariuszy, Warszawa 2012, s. 48 – 54).

Zgodnie z wolą ustawodawcy, od dnia 15 lipca 2022 r., nie stanowi zatem przewinienia dyscyplinarnego:

1) okoliczność, że orzeczenie sądowe wydane z udziałem danego sędziego obarczone jest błędem w zakresie wykładni i stosowania przepisów prawa krajowego lub prawa Unii Europejskiej lub w zakresie ustalenia stanu faktycznego lub oceny dowodów;

2) wystąpienie do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem o rozpatrzenie pytania prejudycjalnego, o którym mowa w art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

3) badanie spełniania wymogów niezawisłości i bezstronności w przypadku, o którym mowa w art. 42a § 3 lub art. 23a § 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych, lub art. 5a § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych, lub badanie spełniania wymogów niezależności lub niezawisłości w przypadku, o którym mowa w art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, lub badanie spełniania wymogów niezawisłości i bezstronności w przypadku, o którym mowa w art. 29 § 5 u.s.p.

To ustawowe rozwiązanie wpisuje się w wieloletnią, ugruntowaną linię orzeczniczą Sądu Najwyższego, że w sprawowaniu urzędu sędziego, które ze swojej istoty polega na wykładni prawa i stosowaniu prawa, podczas rozstrzygania spraw zawisłych przed sądami, mogą zdarzyć się błędy, dotyczące np. wadliwej oceny dowodów, błędów w ustalaniu stanu faktycznego, błędów w wykładni przepisów prawa. Podkreślano, że sędzia, który przy wydawaniu orzeczenia byłby skrzepowany zagrożeniem odpowiedzialnością dyscyplinarną w razie popełnienia błędu nie mógłby być niezawisły. W wyroku z dnia 7 maja 2008 r. sygn. akt SNO 45/45, Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny, podkreślił, iż za błędy w niezawisłym orzekaniu sędziego może być tylko wyjątkowo pociągnięty do odpowiedzialności dyscyplinarnej, a mianowicie wówczas gdyby miało miejsce tzw. kwalifikowane bezprawie sądowe, czyli zamierzone umyślne, oczywiste i rażące pogwałcenie przepisów prawa, widoczne od razu dla każdego i bez wnikania w szczegóły sprawy oraz bez potrzeby analizowania stanu faktycznego i prawnego, a ponadto pod warunkiem, że usunięcie kwalifikowanych wad orzeczenia nie było możliwe przez zastosowanie prawem przewidzianych procedur umożliwiających instancyjną kontrolę i zweryfikowanie błędnego orzeczenia sądowego. Także w powołanym wyżej wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 15 lipca 2021 r., przyjęto, że wyłączenie gwarancji wynikających z zasady niezawisłości sędziowskiej dotyczy „poważnych i całkowicie niewybaczalnych zachowań ze strony sędziów, polegających na przykład na celowym i wynikającym ze złej wiary

lub z wyjątkowo poważnych i rażących zaniedbań pogwałceniu przepisów prawa krajowego i prawa Unii, których przestrzeganie mają zapewnić, lub na arbitralnym szafowaniu wyroków lub odmowie wymiaru sprawiedliwości, podczas gdy jako depozytariusze funkcji orzeczniczych mają za zadanie orzekać w sporach poddawanych im pod rozstrzygnięcie przez jednostki” (por. pkt 137 tego wyroku).

Zatem gwarancje sędziowskiej niezawisłości, wynikające z regulacji przyjętych w art. 107 § 3 pkt 1 – 3 u.s.p., dają każdemu sędziemu bardzo szeroką swobodę w realizacji wymiaru sprawiedliwości. Tak istotne – w stosunku do poprzedniego stanu prawnego - ograniczenie materialnego zakresu odpowiedzialności sędziego za przewinienie dyscyplinarne nie powinno jednak odbywać się kosztem prawa do uzyskania trafnego i sprawiedliwego rozstrzygnięcia sprawy przez sąd.

W niniejszej sprawie Autor wniosku upatrywał konieczność odsunięcia SSO A. B.-C. od wykonywania obowiązków służbowych w związku ze sformułowanymi w stosunku do niej zarzutami, odnoszącymi się do jej zachowań w zakresie podejmowanych przez nią czynności w sprawach odwoławczych Sądu Okręgowego w W., prowadzonych pod sygn. akt: X Ka [...], X Ka [X.], X Ka [Y.] i X Ka [Z.], oraz w związanych z powyższymi, wypowiedziach w środkach masowego przekazu w okresie od 3 do 25 września 2019 r. W ocenie wnioskodawcy SSO A. B. – C. dokonała bezprawnej ingerencji w składy orzekające powołane do rozpoznania tych spraw poprzez pomijanie członków składu orzekającego i samodzielne wydawanie postanowień, niedochowanie obowiązku drogi służbowej, a nadto naruszenie zasad etyki zawodowej, stwarzając tym samym zagrożenie dla dobra wymiaru sprawiedliwości.

Przypomnienia w tym miejscu wymaga, iż postępowanie w przedmiocie zawieszenia w czynnościach służbowych ma charakter incydentalny, a jego celem nie jest przesądzenie, bądź rozstrzygnięcie, o odpowiedzialności sędziego za zarzucane mu przewinienie dyscyplinarne, lecz ocena zasadności jego odsunięcia od wykonywania obowiązków służbowych w związku ze sformułowanymi wobec niego zarzutami (por. np. uchwały Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego: z dnia 7 kwietnia 2009 r., sygn. akt. SNO 20/09, LEX nr 1288812, z dnia 21 kwietnia 2009 r., SNO 22/09, LEX nr 1288819, z dnia 15 listopada 2012 r., sygn. akt SNO

45/12, LEX nr 122864). Sąd dyscyplinarny, podejmując decyzję o zawieszeniu sędziego w czynnościach służbowych, winien natomiast jej dokonać w oparciu o zobiektywizowane kryteria, a zatem - zweryfikować zarówno przesłankę ogólną, tj. uprawdopodobnienie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego (por. np. uchwała Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 23 lipca 2008 r., sygn. akt SNO 65/08, LEX nr 1288965), jak również okoliczności dotyczące sędziego (rodzaj przewinienia, dotychczasowy przebieg kariery zawodowej i stosunek do obowiązków służbowych) oraz konsekwencje przewinienia dyscyplinarnego dla dobra służby i wymiaru sprawiedliwości jako całości (zob. np. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2002 r., sygn. akt SNO 30/02, LEX nr 470189). Podkreślić należy przy tym, iż instytucja określona w art. 129 § 1 u.s.p., czyli zawieszenie sędziego w obowiązkach służbowych, niewątpliwie stanowi bardzo głęboką ingerencję w uprawnienia sędziego, wobec czego jej zastosowanie uzasadnione jest jedynie w sytuacji, gdy ciężar gatunkowy stawianych sędziemu zarzutów uniemożliwia wykonywanie przez niego czynności służbowych bez realnego narażenia na szwank wizerunku i powagi sądu.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, iż wniosek Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych nie zasługuje na uwzględnienie. Analiza zarzutów dyscyplinarnych stawianych SSO A. B.-C., dokonana w kontekście oceny słuszności i celowości sięgnięcia po instytucję określoną w art. 129 § 1 u.s.p., nie pozwala na jej zastosowanie. Zachowania obwinionej SSO A. B. – C., ujęte w zarzutach dyscyplinarnych, mające uzasadniać jej odsunięcie od sprawowania czynności orzeczniczych, w obowiązującym stanie prawnym, w większości nie stanowią bowiem przewinień dyscyplinarnych, a to z uwagi na treść wskazanego wyżej kontratypu dyscyplinarnego

Zgodnie z art. 4 § 1 k.k. – mającym, w myśl art. 128 u.s.p., odpowiednie zastosowanie w niniejszym postępowaniu - jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla obwinionego Z powyższej regulacji wynika zatem konieczność porównania sytuacji prawnej obwinionej oraz rozważenie, która z

ustaw jest dla niej względniejsza – nowa, czy też obowiązująca w czasie popełnienia czynu.

Ocena prawna zachowań obwinionej SSO A. B.-C., dokonana na gruncie obowiązującej w dacie orzekania znowelizowanej ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, prowadzi do wniosku, iż zarzucane jej czyny, w większości, nie stanowią aktualnie przewinień dyscyplinarnych.

Wskazać bowiem należy, iż podjęte przez obwinioną czynności w sprawach odwoławczych prowadzonych pod sygn. akt: X Ka [...], X Ka [X.], X Ka [Y] i X Ka [Z.], w postaci:

- złożenia na rozprawie w sprawie X Ka [...] oświadczenia o dodatkowych przesłankach prawnych stanowiących przeszkodę uniemożliwią procedowanie w sprawie ze wskazaniem na art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Obywatela, art. 7, 32 i 45 Konstytucji RP oraz art. 66 u.s.p.;

- wydania zarządzenia dodatkowego w przedmiocie przesłania drogą służbową sędziom X Wydziału Karnego - Odwoławczego prośby o zajęcie stanowiska w przedmiocie możliwości dalszego orzekania delegowanych sędziów P. W. R. i M. L. w X Wydziale Karnym - Odwoławczym;

- wydania postanowień w dniu: 16 września 2019 r. w sprawie o sygn. akt X Ka [...], 16 września 2019 r. w sprawie X Ka [X.] oraz 10 października 2019 r. w sprawie X Ka [Y.], z pominięciem narady i w składzie jednoosobowym, o zawieszeniu postępowań na podstawie art. 22 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k.;

- wydania zarządzeń o zdjęciu z wokandy spraw o sygn. akt X Ka [...] i X Ka [X.] oraz odwołaniu stawiennictwa w sprawie X Ka [Y.];

- złożenia wniosku o wyłączenie jej od rozpoznania sprawy X Ka [Z.] niewątpliwie mieszczą się w granicach kontratypu, o którym mowa w art. 107 § 2 pkt 1 u.s.p., nie stanowiąc tym samym przewinienia dyscyplinarnego.

Na gruncie art. 107 § 2 pkt 2 u.s.p., za takowe nie sposób również uznać wydania przez obwinioną SSO A. B. C. w dniu: 2 września 2019 r. w sprawie X Ka [X.], 16 września 2019 r., w sprawie X Ka [X.], 10 października 2019 r. w sprawie X Ka [Y.] oraz 23 września 2019 r. w sprawie X Ka [Z.], z pominięciem narady i w składzie jednoosobowym, postanowień, w którym zwróciła się do TSUE z pytaniami

prejudycjalnymi, o których mowa w art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

W zakresie zaś wypowiedzi medialnych obwinionej SSO A. B. – C., sprowadzających się publicznego uzasadnienia podjętych działań orzeczniczych i przyjętej interpretacji przepisów, wskazać należy, iż powyższe, zdaniem Sądu Najwyższego, nie godziły na tyle w wizerunek sądownictwa, aby uzasadniało to konieczność odsunięcia SSO A. B. – C. od czynności służbowych.

Autor wniosku prezentuje pogląd, iż część z zarzucanych obwinionej SSO A. B. – C. czynów dyscyplinarnych wyczerpuje ustawowe znamiona umyślnego występku z art. 231 § 1 k.k. Odnosząc się do tej kwestii wskazać należy, że w czasie trwającego niemal trzy lata postępowania dyscyplinarnego (tj. od 2019 r.), jak dotąd nie zgromadzono materiału dowodowego, który pozwalałby na przyjęcie dostatecznie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przez obwinioną SSO A. B.–C. przestępstwa. Do Sądu Najwyższego nie wpłynął bowiem w tym czasie wniosek o wyrażenie zgody na pociągnięcie jej do odpowiedzialności karnej. Sama natomiast konstrukcja zarzutów dyscyplinarnych, w swej istocie zmierzająca do zarzucenia obwinionej SSO A. B. – C. przestępstwa nadużycia uprawnień - wbrew oczekiwaniom wnioskodawcy - w żaden sposób takowego przyjęcia nie uzasadnia.

Nadto, na marginesie, należy zauważyć, iż wszczęcie postępowania dyscyplinarnego w niniejszej sprawie miało miejsce w 2019 r., a wniosek Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej przeciwko A. B.-C. skierowano, niemal dwa lata od momentu złożenia wniosku o zawieszenie (tj. w dniu 19 listopada 2021 r.). Sam zatem upływ czasu pozwolił na weryfikację, że nie istniała potrzeba odsunięcia SSO A. B. – C. od pełnienia przez nią służby sędziowskiej, a jej dalsze wykonywanie obowiązków służbowych nie spowodowało zagrożenia dla dobra wymiaru sprawiedliwości.

Kierując się przedstawionymi wyżej motywami Sąd Najwyższy rozstrzygnął, jak w uchwale.

[as]

